

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ
 Ήρωας του είναι ο Σίμων ο Κυρήναιος, ψάχνει για τη τέχνη του Κόκορντ, θα προτιμούσε τον Φοίβο Δεληβοριά στη θέση του Τσίπρα.

Ο Κ. ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ

Σε μια στοά της Βουκουρεστίου, μια μέρα μετά το θάνατο του Μάικλ Τζάκσον («δεν άντεξε το γεγονός ότι βγήκε ο Ομπάμα πρόεδρος...»), ο **Χρήστος Χωμενίδης** μίλησε στην **Κατερίνα Ι. Ανέστη** με τρόπο ορμητικό και δριμύ για την παθολογία της νέας Ελλάδας, τον Γιώργο Παπανδρέου και τις ιστορίες που θα ήθελε να διηγηθεί. Φωτό: Σπύρος Σιμωνιάς.

Μου έλεγε για το βιβλίο του **Ομπάμα που διαβάσεις...** Ναι... Είναι το δεύτερο βιβλίο του, το *Τολμώ να ελπίζω*, που το εξέδωσε ενώ είχε μάλλον ήδη αποφασίσει να κατέβει για Πρόεδρος. Απ' τις σελίδες του προκύπτει ένας άνθρωπος με πεντακάθαρο μυαλό, ο οποίος στηρίζεται τόσο στη θεωρητική του κατάρτιση όσο και στα βιώματά του προκειμένου να διαμορφώσει και να υπαγορεύσει το όραμά του για τη χώρα του. Είναι εντυπωσιακό, επίσης, το γεγονός ότι δεν προσβάλλει κανέναν. Στρέφεται εναντίον απόψεων και συμπεριφορών, αλλά όχι εναντίον προσώπων. Ακόμα και για τον Μπους τζούνιορ, λέει ότι είναι ένας ωραίος τύπος για παρέα, αλλά δεν κάνει βέβαια για ηγέτης... Σφάζει ο Ομπάμα με το μιμιμάκι. Κυρίως δε αφηγείται πώς έφτασε η Αμερική στο χείλος σχεδόν του γκρεμού και πώς ελπίζει ο ίδιος να της ξαναδώσει προοπτική. Να αναστήσει το «αμερικάνικο όνειρο»!

Όραμα είπες πριν... Όραμα, όνειρο... Μέσα στο συλλογικό όραμα που αφηγείται ένας προικισμένος πολιτικός κάθε πολίτης βρίσκει το δικό του προσωπικό όνειρο.

Σχεδόν κλισέ η λέξη «όραμα», όμως. Στην Ελλάδα έχει πράγματι φθαρεί. Της κάναμε κατάχρηση κατά τις τρεις προηγούμενες δεκαετίες, ώπου στο τέλος τη σιχαθήκαμε και την εξοβελίσαμε από το λεξιλόγιο κι απ' τη σκέψη μας. Ποιο είναι όμως το αποτέλεσμα; Να αντιμετωπίζουμε σήμερα το δημόσιο βίο ως ένα έλος σκανδάλων, μεσ' στο οποίο τσαλαβουτούν αριβίστες και απατεώνες... Να αντιλαμβάνεται ο κόσμος την πολιτική ως έναν πόλεμο φατριών, οι οποίες απλώς εναλλάσσονται στην εξουσία. Δίχως έμπνευση, δίχως καν κέφι! Πληρτικότερα κι από τον πληρτικότερο γάμο.

Από μικρό σε απασχολούσε η πολιτική; Ευθύνεται το περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσα. Ο εκ μητρός παππούς μου, ο Βασίλης Νεφελούδης, είχε υπάρξει γραμματέας της Κ.Ε. του ΚΚΕ και πρώτος βουλευτής Αθηνών, προπολεμικά κιόλας. Έζησε 98 χρόνια και μου διηγήθηκε τις πιο συναρπαστικές ιστορίες. Όταν ήμουν πέντε χρόνων, επί χούντας, πήγαμε να τον επισκεφθούμε οικογενειακώς στις φυλακές του Ωρωπού. Επειδή δεν ήθελα να τρομάξω με τα κάγκελα και να τον θεωρήσω εγκληματία, μου είπαν ότι επρόκειτο για μια μεγάλη τράπεζα όπου ο παππούς ήταν διευθυντής. Στα παιδάκια όμως οι δεμοφύλακες επέτρεπαν να μπαίνουν

στα κελιά. Εκεί με κέρασαν καραμέλες θρυλικά πρόσωπα της Αριστεράς, ο Λεωνίδας Κύρκος και ο Πίλλας Πιλιού νομίζω. Βλέποντάς τους με τις πιτζάμες, ψυλλάστηκα ότι δεν ήταν τραπεζοϋπάλληλοι. Πρόκειται για μια από τις πρώτες αναμνήσεις της ζωής μου...

Υπάρχει αυτό που αποκαλούμε «ιστορική συνείδηση»; Όχι. Απόδειξη αυτό το «κάθε πέρουκι και καλύτερα» που μουρμουρίζουν διαρκώς διάφοροι κλαφομοιόνηδες. Όποιος έχει ζήσει όχι την Κατοχή, που πέθανε ο

κόσμος στους δρόμους, αλλά την ένδει της ελληνικής υπαίθρου και τη φτώχεια σε αθηναικές συνοικίες όπως το Αιγάλεω και τα Λιόσια μέχρι τη δεκαετία του '80, έχει συνείδηση της πρόδου που έχει συντελεστεί. Χάρη στις επιλογές του Κωνσταντίνου Καραμανλή και του Ανδρέα Παπανδρέου, η Ελλάδα απέκτησε μια τεράστια, ανθούσα μεσοία

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

τάξη. Μία μεσαία τάξη η οποία, στο κατάφλι του 2000, είχε δύο αυτοκίνητα σε κάθε σπίτι, πήγαινε διακοπές και εκδρομές στο εξωτερικό, αγόραζε σινιέ ρούχα αλλά και βιβλία. Και που τώρα βλέπει την ευημερία της να απειλείται σοβαρότατα...

Αεν στρέφεται, παρ' όλη αυτά, στην Αριστερά... Η σημερινή κατ' όνομα Αριστερά -κι όταν δεν επαναλαμβάνει τις αρχαίες ψαλμωδίες των ΚΚΕ- δεν ξέρει τι της γίνεται. Αποδείχθηκε περίτρανα πριν από μερικούς μήνες. Ο ΣΥΡΙΖΑ εξέλθει απ' αντ' άλλων τα γεγονότα του Δεκεμβρίου του 2008 και επεδίωξε να καπελώσει ό,τι θεωρούσε ως εξέγερση σύσσωμης της νεολαίας, αν όχι του ελληνικού λαού. Στο μεταξύ, είχε ανακαλύψει όψιμα το εναλλακτικό λάιφ-στάιλ και το πρόβαλλε στο πρόσωπο του Αλέξη Τσίπρα, ενός παιδιού γαλοχημένου στην ΚΝΕ, που όμως ντυνόταν και πόζαρε κάπως σαν τον Φοίβο Δεληβοριά. Γιατί δεν πρότειναν ως επικεφαλής τους τον ίδιο τον Φοίβο, ο οποίος και ανταποδεδίκετο ταλέντο διαθέτει και φρέσκια σκέψη; Συνέπεια; Το θλιβερό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών.

Ο Καρτζαφέρης, αντίθετα, τι έκανε; Κοίταξε την πραγματικότητα κατάματα - «έχουμε» είπε «πρόβλημα με τη λαθρομετανάστευση». Και έτσι όχι απλά αύξησε τα ποσοστά του αλλά κατάφερε κυρίως, την επαύριο των ευρωεκλογών, όλοι οι υπολοίποι να υιοθετήσουν τον προβληματισμό του, ενδεχομένως δε και τις λύσεις που προτείνει. Μην παρεξηγηθώ; θεωρώ τον Καρτζαφέρη ένα δαιμόνιο απλώς τυροκόμικ, ούτε καν ιδεολόγο της Ακροδεξιάς. Ξέρει, ωστόσο, να επωφελείται άριστα από τα κακώς κείμενα. Δεν διαθέτει -εννοείται- καμία θετική αφήγηση...

Όταν λες «αφήγηση», τι ακριβώς εννοείς;
 Τα γεγονότα που μας συμβαίνουν, η ζωή μας η ίδια δεν διαθέτει αφ' εαυτής σχήμα και νόημα. Αν αφηρόμοσταν στη ροή της, θα βολοδέρναμε αέναα ανάμεσα στις ανάγκες, τις επιθυμίες και τις ματαιώσεις μας. Θα χανόμασταν... Γι' αυτό ο καθένας από μας τείνει να αφηγείται τη ζωή του -στον εαυτό του κατ' αρχήν- σαν μια συγκροτημένη ιστορία με αρχή, μέση και τέλος, δηλαδή σκοπό. Πρώτα την αφηγείται και ύστερα την πραγματοποιεί. Οι σπουδαίοι άνθρωποι σε όλες τις εποχές ήταν κυρίως σπουδαίοι αφηγητές. Νοσηματοδοτούσαν όχι μονάχα τη δική τους αλλά και τις ζωές των άλλων. Φιλόσοφοι που ερμήνευαν τον κόσμο, πολιτικοί που κινητοποιούσαν τις κοινωνίες προς μία κατεύθυνση, καλλιτέχνες που φώτιζαν την πραγματικότητα από μίαν απροσδόκητη οπτική γωνία. Δεν μιλώ αποκλειστικά για τιτάνιες προσωπικότητες... Έχετε μόλις τσακωθεί με το ταίρι σου, μπαίνεις πιωμένος σε ένα ταξί και ακούς στο ραδιόφωνο το «Καλύτερα μαζί σου και τρελός». Ο Στράτος Διονυσίου διηγείται έμμεσα την ιστορία σου και σε προτρέπει να επιστρέψεις στον έρωτά σου, αδιαφορώντας για τις συνέπειες!

Ο πρώτος μέγας αφηγητής στην Ιστορία ήταν ένας Έλληνας αοιδός: ο Όμηρος, ο οποίος με τα δύο έπη του καθόρισε τους βασικούς άξονες και τις αξίες της ζωής των ανθρώπων για χιλιετίες,

Συμπαθώ πολύ τον Γιώργο Παπανδρέου -έχει μια εναλλακτική, προχωρημένη πλευρά και μια φυσική ευγένεια. Άσχετο αν στηρίχθηκε στο πιο βαθύ, παλαιοκομματικό ΠΑΣΟΚ για να παραμείνει στην ηγεσία. Πιθανόν να αποδειχθεί καλύτερος πρωθυπουργός παρά αρχηγός της αντιπολίτευσης.

μέχρι και σήμερα ίσως... Ο Τήνελλος, ο κεντρικός ήρωας στο καινούργιο μου μυθιστόρημα *Λόγια-Φτερά*, είναι ο αοιδός που δίνει τη σκυτάλη στον Όμηρο.

Υπήρξε ο Τήνελλος; Όχι. Εγώ τον επινόησα. Σίγουρα όμως θα υπήρξε κάποιος σαν τον Τήνελλο. **Σε ενδιέφερε πάντοτε η αρχαιότητα;** Όχι περισσότερο από άλλες εποχές. Τα δε σύγχρονα βιβλία που αναφέρονται στην αρχαιότητα πάσχουν στην πλειονότητά τους από μίαν αποθητική αρχαιολαγνεία. Τα πρόσωπα παρουσιάζονται βαρύνουσα, σεβάσμια, «ασπρόμαυρα». Εγώ προσπάθησα τα *Λόγια-Φτερά* να ξεχειλίζουν από χυμούς, να νιώθει ο αναγνώστης το άγγιγμα και τη μυραδιά των πρώων μου. Ένα ροκ μυθιστόρημα περιπλάνησης ήθελα να γράψω, τοποθετημένο στον 8^ο αιώνα π.Χ.

Τι παραμύθια σου διάβαζαν όταν ήσουν μικρός; Μου διηγούνταν την ελληνική μυθολογία αλλά και τα κλασικά παραμύθια, τη *Χιονάτη*, τον *Κονταρεβυσούλη*... Διάβαζα, επίσης, μαρινωδώς κόμικς. Θυμάμαι απ' έξω σύσσωμο τον πληθυσμό του Μίκυ Σίτυ και της Λιμουσόλης. Μ' άρεσε ακόμα ο Λούκυ Λουκ -με την ξανθά φοράδα του, την Ντόλυ- ο Ίζονγκουτ, και ένας σχεδόν άγνωστος, νομίζω, Ιταλός κάου-μπόι, ο Κόκομπιλ. Όποιος έχει παλιά τεύχη του Κόκομπιλ, ας επικοινωνήσει μαζί μου!

Ποια ιστορία θα ήθελες να έχεις αφηγηθεί; Τις περιπέτειες του Τομ Σόγιερ κι ακόμα περισσότερο του Χοκ Φιν. Την καταπληκτική ζωή του Σεβάζ του Θαλασσινού. Την επίσκεψη του Σατανά στη σταλινική Μόσχα, όπως την περιέγραψε ο Μιχαήλ Μπουλγκάκωφ στο αριστούργημά του *Ο Μαίτρ* και η *Μαργαρίτα*. Και -να μην τον ξεχάσω!- τον *Παπουτωμένο Γάτο*. Ο *Παπουτωμένος Γάτος* είναι ένας απίθανος κι ευτράπελος τύπος. Με ενθουσιάζουν το καπέλο και οι μπότρες του και το ανεκτίμητο ταλέντο image maker που ξεδιπλώνει στο παραμύθι. Ξαναδιάβασέ το!

Και το αυτοβιογραφικό στοιχείο στις ιστορίες σου; Ό,τι κάνεις και ό,τι παθαίνεις περνάει υποδόρεια μέσα στις ιστορίες σου. Η τέχνη, ωστόσο, σφείλει να αποτελεί το απόσταγμα κι όχι το υποκατάστατο της ζωής. Το πλέον δύσκολο εγχείρημα για ένα συγγραφέα είναι να αφηγηθεί με συναρπαστικό τρόπο όχι ακραίες περιπέτειες αλλά την -εκ πρώτης όψεως τετριμμένη- καθημερινότητα. Το να περιγράφεις το κοινωνικό περιβάριο είτε την ελίτ -χύμα σεξ, ναρκωτικά, βία, ίντριγκες και συνωμοσίες- είναι από χέρι πιασάρικο. Για δοκίμασε όμως να εμπνευστείς από τις «κανονικές» ζωές των «κανονικών» ανθρώπων! Γι' αυτό ο Τσέχωφ είναι μέγας συγγραφέας...

Αφού έστω και ως σκηνικό διάλεξες για το νέο σου μυθιστόρημα την αρχαιότητα, τι έχεις να πεις για το αίτημα της επιστροφής των μαρμάρων του Παρθενώνα; Μακάρι να επέστρεφαν. Όμως, πρώτον, η κοινή λογική μου λέει ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ. Διότι, εάν το Βρετανικό Μουσείο αποφάσιζε να επανρθώσει το έγκλημα του Έλγιν, θα δημιουργούσε ακαριαία ένα εξαιρετικά επικίνδυνο προηγούμενο: όλοι οι φερόμενοι ως κληρονόμοι των μεγάλων αρχαίων πολιτισμών -Κινέζοι, Αιγύπτιοι, Νοτιοαμερικάνοι- θα απαιτούσαν πίσω τα κειμήλιά τους. Το Βρετανικό Μουσείο, το Λούβρο, το Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υόρκης θα βρίσκονταν με

την πλάτη στον τοίχο. Γιατί να το κάνουν; Από γενναιοδωρία; Δεύτερον, μου φαίνεται κάπως μελαγχολικό για εμάς τους ίδιους, ό,τι σχεδόν διεκδικούμε διεθνώς να σχετίζεται με το απώτερο παρελθόν είτε με κάποια συμβολική «προίκα» μας. Ο πόλεμος για το copyright του ονόματος «Μακεδονία» που κατέληξε; Να έχουν αναγνωρίσει 160 κράτη το δικαίωμα των βόρειων γειτόνων μας στον αυτοπροσδιορισμό κι εμείς να δίνουμε μάχες χαρακωμάτων, να εξαντλούμε το διπλωματικό μας οπλοστάσιο σε βέτο και σε διαβήματα διαμαρτυρίας...

Η αιχμή του δόρατός μας πρέπει να αφορά όχι το παρελθόν αλλά το μέλλον: «Κρατήστε τα μάρμαρά μας - εμείς θα παράγουμε καινούργια σπουδαία τέχνη!» θα έπρεπε να λέμε με νεανική αυθάδεια. «Είστε κι εσείς Μακεδονία, αλλά η δική μας η Μακεδονία είναι ωραιότερη, πλουσιότερη, πιο τηλετυή!» «Στον 21^ο αιώνα θα φτιάξουμε μια Ελλάδα που θα σας πει στο μάτι!» Αυτό, δυστυχώς, ούτε να το ονειρευτούμε δεν τοιμάμε πια - πόσω δε μάλλον να το κραυγάσουμε...

Ψήφισες στις ευρωεκλογές; Και ετοιμοθάνατος θα πήγαινα να ψηφίσω, κι ας έριχνα και λευκό. Θεωρώ την αποχή βαναση προσβολή στη μνήμη του Αλέκου Παναγούλη, του Γρηγόρη Λαμπράκη, όσων θυσίαστηκαν για να απολαμβάνουμε σήμερα εμείς αυτήν την -ατελή έστω- δημοκρατία...

Γιατί είσαι υπερήφανος; Επειδή δεν έχω κλέψει ποτέ, ούτε καν το ελληνικό Δημόσιο. Επειδή ανέλαβα, όποτε χρειάστηκε την ευθύνη μου στο ακέραιο. Επειδή δεν έχω δημοσιεύσει ποτέ πασαλείματα ή προχειράντζες - δουλεύω πάντα όσο σκληρότερα μπορώ για να πετύχω το καλύτερο, βάσει βεβαίως των δυνατοτήτων μου. Επειδή έλεγα ανέκαθεν αυτό ακριβώς που πίστευα, αδιαφορώντας για το όποιο κόστος. Ναι, για τα παραπάνω είμαι υπερήφανος. Κι επίσης, είμαι υπερήφανος επειδή έχω γευθεί στιγμές μεγάλης ηδόνης και ευτυχίας. Είχα μια μαμά που μου επαυλάμβανε συχνά ότι η ευτυχία δεν είναι σπάνιο δώρο εκ Θεού. Είναι δικαίωμά μας. Οφείλουμε όλοι να τη διεκδικούμε σαν κάτι που μας αξίζει και να την απολαμβάνουμε -όσο διαρκεί- δίχως ίχνος ενοχής...

Και η δυστυχία; Άμα η ζωή σου ρίξει ένα χαστούκι, εσύ θα της ρίξεις δύο! Άμα το άλογο σε γκρεμίσει, εσύ θα σπεύσεις να το ξανακαβαλήσεις, έστω και με σπασμένο πόδι!

Είσαι αισιόδοξος; Έχω πλέον απόλυτη συνείδηση ότι μπορεί ανά πάσα στιγμή κι εντελώς ανεξήγητα να μας πέσει ο ουρανός στο κεφάλι. Το έχω ζηήσει στο πετσί μου. Κι όμως, εξακολουθώ να γουστάρω: τους φίλους μου, τα κορίτσια, το κάρνισμα, το φαγητό, το τρέιν με τόνικ... Το σώμα μου ακόμα με υπακούει...

Αισθάνεσαι ελεύθερος για να τα κάνεις όλα αυτά; Εάν ελεύθερος σημαίνει απαλλαγμένος από κάθε βάρος, ευτυχώς όχι. Το ζητούμενο δεν είναι να ζεις σαν τους αστροναύτες -σε τεχνητό κενό αέρος- «ουδενός εχόμενος και ουδέν έχων», μα να συνάπτεις σχέσεις και να τις ηγηθείς όσο μακρύτερα και βαθύτερα μπορείς...

Ξέρεις τι λένε για σένα εκεί έξω; Έχουν φτάσει στ' αυτά μου τα καλύτερα και τα χειρότερα. Παλιότερα με εξόργιζαν οι κριτικές που θεωρούσα άδικες, οι φήμες που ήταν ανυπόστατες. Απορώ πώς δεν πλακώθηκα ποτέ στο ξύλο με κανέναν «πνευμα-

τικό άνθρωπο», από εκείνους που, ενώ συμμετέχουν μονίμως σε καμιά ντουζίνα επιτροπές του υπουργείου Πολιτισμού, αναρωτιούνται γκρινιάρικα τι κάνει η πολιτεία για την πάρτη τους... Βάζω όμως κι εγώ το δάχτυλό μου στην πρίζα: υποστηρίζω, για παράδειγμα, ότι και το Ισραήλ έχει τα δικά του δίκια στη σύγκρουσή του με τον αραβικό κόσμο. Μετά την ήττα του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του 2007 αγνόησα τη φιλική μου σχέση με την οικογένεια Παπανδρέου και είπα δημόσια ότι ο Γιώργος έπρεπε να παραιτηθεί. «Όποιος χάνει δεύτερη φορά παραιτείται», έτσι πίστευα. Και -το χειρότερο για το συμφέρον μου- το υπενθυμίζω και σήμερα...

Παλιότερα ήσουν συνεργάτης του, από ό,τι ξέρω, στην ομάδα που του ετοίμαζαν τα κείμενα.

Άμισθος συνεργάτης. Τον συμπαθώ πολύ - έχει μια εναλλακτική, προχωρημένη πλευρά και μια φυσική ευγένεια. Άσχετο αν στηρίχθηκε στο πιο βαθύ, παλαιοκομματικό ΠΑΣΟΚ για να παραμείνει στην ηγεσία. Πιθανόν να αποδειχθεί καλύτερος πρωθυπουργός παρά αρχηγός της αντιπολίτευσης. Μετά θα πάρει σειρά ο γιός του ή η κόρη του... Οι Έλληνες πιστεύουν με πάθος στο θεσμό της οικογένειας. Εδώ γίνονται τραγουδιές τα παιδιά των τραγουδιστών...

Τι επικαλείσαι σε στιγμές ανάγκης; Τίποτα το μεταφυσικό. Δεν μου έχει απομείνει ίχνος θρησκευτικού συναισθήματος. Με συγκινούν οι χριστιανικοί μύθοι, τα όσα λέγονται στη νεκρώσιμη ακολουθία. Πιστεύω όμως ότι ο Θεός -εάν υπάρ-

ΦΗΜΕΣ
 «Απορώ πώς δεν ηλακώθηκα ποτέ στο ξύλο με κανέναν «πνευματικό άνθρωπο», από εκείνους που, ενώ συμμετέχουν μονίμως σε καμιά ντουζίνα επιτροπές του υπουργείου Πολιτισμού, αναρωτιούνται γκρινιάρικα τι κάνει η πολιτεία για την πάρτη τους...»

χει- είτε αδιαφορεί παγερά για τα ανθρώπινα είτε ηθονίζεται για μας σκαρώνει οδοντηρές φάρσες. Ίσως τα πρόσωπα που αγαπήσαμε πολύ και που τα περιέχουμε -αν και έχουν πεθάνει- να αποτελούν τα ισχυρότερα σημεία αναφοράς μας. Σκέφτομαι καθημερινά τους αγαπημένους μου νεκρούς και προσπαθώ να μη φανώ ανάξιος των προσδοκιών τους... Ποιος χέστηκε, θα μου πεις εσύ τώρα...

Ποιος είναι ο ήρωάς σου; Ο Σίμων ο Κυρηνάιος. Εκείνος ο γίγαντας που -όπως αναφέρουν τα Ευαγγέλια- κουβάλησε το σταυρό του Ιησού. Δεν ήταν μαθητής του, δεν τον ήξερε (ίσως ούτε εξ' ακοής. Περαιστικός ήταν και αντίκρισε στη στροφή του δρόμου ένα δαρμένο μελλοθάνατο να λυγίζει υπό το βάρος του σταυρού. Και τον συνέδραμε από καθαρή καλοσύνη. Αυτό είναι ό,τι ευγενέστερο και συγκινητικότερο: οι δωρεάν χειρονομίες που δεν εντάσσονται σε κανένα σύστημα και δεν προσδοκούν καμιά απολύτως ανταπόδοση.

Ποιες λέξεις αγαπάς; Όλες. Κι ελπίζω να μην τις ενοχλώ γράφοντας.

Παραμιλάς στον ύπνο σου; Απ' ό,τι ξέρω όχι. Μόνο στο ντους μιλάω μόνος μου και τραγουδάω στη διαπασών και εντελώς παράφωνα. Τα μοναδικά τραγούδια που λέω σχετικά σωστά είναι του Θεοδωράκη. Ανεξήγητο;

Ποιον θέλεις να γνωρίσεις; Αυτές τις μέρες τον Ομπάμα. Λες να του στείλω mail;

Γιατί επιτέθηκες με τέτοια σφοδρότητα στον Λάκη Λαζόπουλο; Το εξήγησα -νομίζω- με επιχειρήματα. Με θλίβει αυτή του η αγωνία να αρέσει πίσω θυσία, κολακεύοντας με κάθε τρόπο το κοινό του και κατακρεουργώντας ανελέητα όποιον βάζει στο στόχαστρο, συχνά ανθρώπους που δεν έχουν καμιά δύναμη να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Το βρίσκω άναυδο. Γιατί μιλάμε όμως πάλι για τον Λαζόπουλο; Ακόμα και στην τηλεόραση υπάρχουν εξαιρετικές περιπτώσεις. Έχεις δει τα ντοκιμαντέρ του Γιώργου Αυγερόπουλου;

Η τηλεθέαση του Λαζόπουλου αποτελεί κοινωνικό φαινόμενο... Όπως και τα νούμερα που έκανε παλιότερα ο Μάκης Τριανταφυλλόπουλος, εκθέτοντας παρανόμως τότε τον Κορκοκλή, τότε τον Δολάνη, τότε άλλους λιγότερο γνωστούς. Με φρικάρει το γεγονός ότι δεν έχει επέμβει ποτέ ο εισαγγελέας. Η κρυφή κάμερα είναι το σημερινό πρόσωπο του φασισμού κι όποιος τη χρησιμοποιεί δεν είναι καθόλου καλύτερος από τον Γεώργιο Παπαδόπουλο ή από τον Παττακό! Και υπάρχουν πολιτικοί οι οποίοι συχνάζουν σε τέτοιες εκπομπές και ταξίτζηδες που λένε «πες τα Λάκη!» ή «πες τα Μάκη!».

Λες να 'χεις αντίποινα με αυτά που τους «σέρνεις»; Ναι. Θα μου βγάλουν σκάνδαλο ότι πέρδονται δημοσίως, ιδίως σε μέρη που έχουν δυνατή μουσική! Ο μόνος εχθρός που αληθινά φοβάμαι είναι το ταϊνάρο...

i Τον Γιάννη κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του Χρήστου Χωμενίδη «Λόγια-Φτερά», από τις εκδόσεις Πατάκη.